

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/82/2020
Identifikačné číslo spisu:	2316212027
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2316212027.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej G. G., bývajúcej v W., o zaplatenie 4.659,85 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 30C/290/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. decembra 2018 sp. zn. 25Co/230/2017, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12. decembra 2018 sp. zn. 25Co/230/2017 vo výroku I. v zvyšnej zamietajúcej časti, ktorou bol rozsudok okresného súdu potvrdený a vo výroku II. o trovách konania a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. marca 2017 č. k. 30C/290/2016-63 konanie v časti 304,67 eur zastavil, žalobu vo zvyšku zamietol, žalovanej náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi vrátil súdny poplatok 11,80 eur. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ustanovenia § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. c/ a k/, § 11 ods. 1 písm. b/, ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia § 52 ods. 1, 3, 4, 9, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Vecne uviedol, že strany uzavreli dňa 05. septembra 2014 úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver/splatenie záväzkov klienta vo výške 5.000 eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť úver spolu s príslušenstvom v celkovej výške 9.548,80 eur formou 120 mesačných splátok po 77,49 eur so splatnosťou úveru dňa 20. augusta 2024. Ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) bola dohodnutá na 16,61 %, priemerná hodnota RPMN na 16,81 % a úroková sadzba predstavovala 13,9 % ročne. Žalovaná z titulu splácania úveru uhradila žalobcovi do predčasného zosplatenia spolu sumu 1.240,39 eur. Po zosplatení vykonala úhrady po 150 eur v mesiacoch september 2016 - november 2016, január 2017, marec 2017, v decembri zaplatila žalobcovi sumu 100 eur a vo februári 2017 sumu 50 eur. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou založený predmetnou úverovou zmluvou súd posúdil ako spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ, ako aj ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Vzhľadom na to súd skúmal dôvodnosť žalovaného nároku v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami

upravujúcimi ochranu spotrebiteľov. Poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v tej podobe, že úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov. Súd pritom zistil, že uvedená zmluva neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. I keď v zmluve je uvedená adresa právneho predchodcu žalobcu v jej záhlaví, zo žiadneho ustanovenia zmluvy, príp. VOP, nevyplýva, že adresa právneho predchodcu žalobcu je tou, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. V zmluve nie je ani presne uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, t. j. výška každej splátky istiny poskytnutého úveru, výška každej splátky úrokov poskytnutého úveru a napokon aj výška splátky prípadných poplatkov poskytnutého úveru, ak sú nejaké poplatky dojednané. V zmluve sa uvádza iba výška anuitnej splátky 77,49 eur. Takéto vymedzenie splátok je však podľa súdu nedostatočné, nakoľko uvedené údaje nemôžu nahradiť rozsiahle, individuálne nevyjednané, drobným, hustým písmom písané všeobecné obchodné podmienky. Ak zákon o spotrebiteľských úveroch ako podstatnú náležitosť zmluvy predpisuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.) a s jej neuvedením spojil tak závažný dôsledok, akým je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.), potom táto náležitosť musela byť jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom uvedená v zmluve a nemohla byť nahradená ani odkazmi na všeobecné obchodné, či iné podmienky. Ďalej žalobca nepreukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, resp. že z jeho strany neprišlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca totiž nepredložil žiadny doklad o posudzovaní spôsobilosti žalovanej ako dlžníka splácať úver. Pochybnosti vyvoláva i účel úveru uvedený v zmluve - bezúčelový/splatenie záväzkov klienta. V takýchto prípadoch sa potom v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto žalobcovi vzniklo právo iba na vrátenie rozdielu medzi poskytnutými a vrátenými finančnými prostriedkami. Súd však mal za to, že žalobca súdu nepreukázal akú sumu finančných prostriedkov skutočne poskytol žalovanej, keďže nepredložil výpis z úverového účtu, ktorý je predmetom tohto konania. Z vyjadrenia žalobcu z 30. januára 2017 vyplýva, že žalovanej mal poskytnúť na jej inkasný účet iba sumu 1.494,70 eur, pričom právny titul z uvedenej tabuľky nie je zrejmý (nie je zřejmé, ani o akú tabuľku ide). Žalovaná do zosplatenia uhradila jednotlivými splátkami spolu sumu 1.240,39 eur a po zosplatení vykonala úhrady spolu v sume 900 eur, keď žalobca neozrejmil spôsob zápočtu úhrad vykonaných žalovanou. Pre nedostatok rozhodujúcich tvrdení zo strany žalobcu súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol s použitím ustanovenia § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), avšak v spore plne úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne preukázateľné trovy v konaní nevznikli.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 12. decembra 2018 sp. zn. 25Co/230/2017 rozsudok okresného súdu v napadnutej zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 4.355,18 eur s príslušenstvom zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.157,44 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.157,44 eur odo dňa 25. marca 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pričom žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 35,52 %. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje údaj, ktorý vyžaduje zákon v § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z., a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobca ako veriteľ poskytol pri uzavretí predmetnej úverovej zmluvy žalovanej ako spotrebiteľovi finančné služby, preto je ho potrebné považovať zároveň i za predávajúceho. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 jednoznačne odlišuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa písm. b/, teda obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatváraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere

obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, a podľa písm. c/ adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Z citovaných ustanovení teda vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať obe uvedené náležitosti. Pokiaľ teda v predmetnej úverovej zmluve je v záhlaví i ako označenie zmluvnej strany - banky uvedené obchodné meno, sídlo a IČO veriteľa, ide o údaje identifikujúce veriteľa v zmysle § 9 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona. V zmluve sa ale ani s prihliadnutím na odvolanie žalobcu nenachádza špecifická obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona, a to označenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Táto náležitosť rozhodne nemôže byť nahradená identifikačnými údajmi veriteľa ako zmluvnej strany, ktoré sa musia nachádzať v akejkoľvek zmluve. Rozdielnosť náležitostí v zmysle písm. b/ a písm. c/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v danom konkrétnom prípade spočíva najmä v tom, že banka - veriteľ má svoje sídlo na adrese Hodžova 11, Žilina - ktorá adresa je uvedená v zmluve ako adresa veriteľa, avšak túto zmluvu s dlžníkom uzatvorila prostredníctvom svojej pobočky v Galante - adresa Hlavná ulica 918/2, Galanta, čo je uvedené pri podpisoch bankárov uzatvárajúcich zmluvu v mene a na účet Prima banky Slovensko a. s. Celkovo má žalobca na území SR množstvo pobočiek. Je preto otázne, či spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť len v mieste sídla žalobcu, alebo aj na niektorej z jeho pobočiek. Bolo by pritom v neprospech spotrebiteľa, aby nemohol svoju reklamáciu, či sťažnosť uplatniť tam, kde zmluvu s veriteľom uzavrel, teda spravidla na pobočke v mieste jeho bydliska. Keďže však konkrétna adresa na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti v zmluve výslovne obsiahnutá nie je, je takáto možnosť pre žalovanú ako spotrebiteľa otázna. V tomto smere preto neobstoí argument žalobcu, že vyžadovať v zmluve osobitne adresu, na ktorej má spotrebiteľ právo uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť je zbytočný formalizmus, keďže má k dispozícii adresu žalobcu. Zámer zákonodarcu, aby spotrebiteľ vedel kam sa má so svojou sťažnosťou alebo reklamáciou obrátiť naplnený nie je, pretože tento nevie, či je to len sídlo veriteľa, alebo adresa ktorejkoľvek jeho pobočky. Uvedenú náležitosť neobsahujú ani predložené Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a. s. účinné od 20. mája 2014, ktoré v bodoch 24. a 25., na ktoré poukázal žalobca, konkrétnu adresu pre vybavenie reklamácií a sťažností neobsahujú. V bode 24.1 VOP je uvedené len toľko, že banka na svojej internetovej stránke, ako aj na Obchodných miestach zverejňuje reklamačný poriadok, ktorým sa riadia všetky právne vzťahy v súvislosti s podávaním a riešením prípadných sťažností a reklamácií klienta na kvalitu služieb poskytovaných bankou, najmä spôsob ich predkladania, náležitosti reklamácie alebo sťažnosti, lehoty na ich vybavenie, spôsob vybavenia. Údaj o adrese, na ktorej môže klient podať svoju reklamáciu alebo sťažnosť, sa v tomto bode VOP nenachádza. Reklamačný poriadok žalobcu súdu nepredložil vôbec. V bode 25.1 VOP sa potom uvádzajú informácie o banke, jej obchodné meno, sídlo, IČO a údaj o zápise v obchodnom registri. Rovnako tu nie je uvedené, či adresa sídla je zároveň jedinou adresou, na ktorej môže klient podať svoju reklamáciu, či sťažnosť. Niet teda pochybností o tom, že uvedenie identifikačných údajov žalobcu vrátane jeho adresy pri označení strán úverovej zmluvy nemožno považovať za údaj, na základe ktorého by žalovaná ako spotrebiteľ nadobudla vedomosť o tom, že si u tohto subjektu a na akej adrese môže uplatniť reklamáciu, prípadne podať sťažnosť. Prvoinštančný súd preto správne uzavrel, že tento údaj v predmetnej úverovej zmluve chýba. V dôsledku toho je potom potrebné s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. považovať daný úver za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko už samotný záver o nedostatku náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v predmetnej úverovej zmluve postačoval pre jednoznačný záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru, nebolo ďalej potrebné, vzhľadom na zásadu procesnej ekonómie (čl. 17 CSP), sa potom už zaoberať ďalšou nadbytočnou a irelevantnou odvolacou argumentáciou žalobcu, odôvodňujúcou jeho nárok na zaplatenie požadovaných úrokov a poplatkov. Už len absencia samotnej tejto obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z.) teda spôsobuje, že žalobca má nárok iba na vrátenie istiny poskytnutých peňažných prostriedkov. Pretože v konaní bolo nesporne preukázané, že žalovaná z titulu predmetnej úverovej zmluvy, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 4.750 eur, zaplatila žalobcovi sumu 1.592,56 eur (t. j. suma 1.240,39 eur uhradená do splatnosti + suma 352,17 eur uhradená od 9/2016), na základe čoho jej vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zostáva ešte povinnosť vrátiť žalobcovi istinu úveru celkom v sume 3.157,44 eur. Nakoľko sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, bolo by nadbytočným zaoberať sa ďalej nárokom žalobcu na platenie úrokov od predčasnej splatnosti úveru do jeho celkového splatenia. Žalobca

tiež nemá nárok na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru, ako ani poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver, prípadne iných v konaní nešpecifikovaných uplatnených poplatkov. O náhrade trov konania (prvoinštančných i odvolacích) rozhodol odvolací súd s použitím § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolateľ trval na tom, že v záhlaví zmluvy sú uvedené identifikačné údaje žalobcu vrátane adresy žalobcu, čiže informácia o adrese žalobcu v zmluve neabsentuje. Z obchodného mena žalobcu, identifikačného čísla, ako aj zápisu právnickej osoby v príslušnom obchodnom registri príslušného súdu, má spotrebiteľ možnosť získať všetky potrebné informácie v prípade akéhokoľvek žalobcu. Žalobca s poukazom na znenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza, že pri uzatváraní zmluvy nevystupoval v postavení predávajúceho, ale v postavení veriteľa, pojem „predávajúci“ označuje účastníka kúpnej zmluvy. Dôvodová správa k zákonu uvádza, že ide o náležitosť zmluvy „najmä pri účelovom úvere na nákup tovaru alebo služby, pri ktorom predávajúci a veriteľ uzatvorili zmluvu o výlučnom poskytovaní spotrebiteľského úveru a na základe takejto zmluvy spotrebiteľský úver, musí byť spotrebiteľovi zo zmluvy zrejmé, na akej adrese predávajúceho môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.“ Čiže uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť alebo reklamáciu, slúži podľa dôvodovej správy v prípadoch, keď spotrebiteľ nakupuje tovar/služby, na ktorých zaplatenie použije spotrebiteľský úver, a uvedenie danej náležitosti je potrebné vzhľadom na odstránenie pochybnosti, či môže spotrebiteľ sťažnosť/reklamáciu podať na adrese predávajúceho alebo veriteľa. V prípade spotrebiteľského úveru žalobcu daná pochybnosť nevzniká, v zmluve je uvedená len jedna adresa. Hoci žalobca v zmluve neuviedol, že ide o adresu, na ktorej môže podať spotrebiteľ sťažnosť alebo reklamáciu, uvedené jednak vyplýva z VOP čl. 25 bod 25.1 a tiež z čl. 24 bod 24.1, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a navyš zo samotnej podstaty uvedenia adresy v zmluve - ako miesta na kontaktovanie zmluvnej strany, pričom vyžadovať uvedenie v zmluve, že ide o adresu, na ktorej je možné kontaktovať žalobcu s akýmkoľvek zámerom (aj podaním sťažnosti/reklamácie) by bolo zbytočný formalizmus, nakoľko spotrebiteľ má k dispozícii adresu žalobcu, na ktorej ho môže kontaktovať, a teda zámer zákonodarcu, aby spotrebiteľ vedel, kam sa obrátiť na predajcu je naplnený. Dovolateľ upozornil na znenie smernice 2008/48/ES, ktorá nepožaduje uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť/reklamáciu, vyžaduje iba totožnosť a geografické adresy zmluvných strán, prípadne i totožnosť a geografickú adresu zúčastneného sprostredkovateľa úveru. Dovolateľ taktiež poukázal na rozsudok ESD C42/15 - pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti tejto smernice nemali by členské štáty ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica neupravuje. V prospech svojej argumentácie uviedol dovolateľ aj to, že došlo k legislatívnej úprave novelou č. 279/2017, keď zákonodarcu vypustil - uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže sťažovateľ podať sťažnosť alebo reklamáciu. Navrhol, aby dovolací súd vydal nasledovné uznesenie „Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/230/201-115 zo dňa 12.12.2018 sa zrušuje v rozsahu výroku I. - v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 30C/290/2016-63 zo dňa 14.3.2017 sa zrušuje v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a vec sa vracia na ďalšie konanie. Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania.“

4. K dovolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

6. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a

7 Cdo 92/2012, aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

11. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11.1. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

12. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

13. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 CSP dovolací aplikujúci ustanovenie § 124 CSP v rozumnej miere posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nález sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) dospel k záveru, že právna otázka, ktorú žalobca nastolil a dostatočne konkretizoval v dovolaní (bod 3. tohto rozhodnutia), nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená v dovolateľom vymedzenom zmysle a rozsahu (s dôrazom na otázku „bezúročnosti“ úveru v prípade absencie niektorých náležitostí zmluvy), preto je dovolanie v

danom prípade procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Po vyriešení otázky prípustnosti dovolania dovolací súd skúmal, či dovolateľ dôvodne odvolaciu súdu vytýka, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci tak, ako to v dovolaní namietá.

14. Dovolateľ v dovolaní argumentoval tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, pretože odvolací (i prvoinštančný) súd učinil nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe údajnej absencie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa dovolateľa naopak pri eurokonformnom výklade práva dodržal ustanovenie v § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z., pretože v danom prípade v zmluve o spotrebiteľskom úvere nevystupuje žalobca v postavení predávajúceho, ale v postavení veriteľa, keďže ide o spotrebiteľský úver (viď bližšie bod 3. tohto rozhodnutia).

15. Podľa článku 10 ods. 2 písm. b/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza totožnosť a geografické adresy zmluvných strán, prípadne i totožnosť a geografickú adresu zúčastneného sprostredkovateľa úveru.

16. Podľa článku 10 ods. 2 písm. u/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza prípadne iné zmluvné podmienky.

17. Podľa článku 22 ods. 1 Smernice keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia; členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice.

18. Podľa odôvodnenia 47 Smernice členské štáty by mali ustanoviť pravidlá o sankciách uplatniteľných v prípade porušenia vnútroštátnych ustanovení prijatých podľa tejto smernice a zabezpečiť ich vykonávanie. Aj keď výber sankcií ostáva v právomoci členských štátov, ustanovené sankcie by mali byť účinné, primerané a odrádzajúce.

18.1. Podľa článku 23 Smernice členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.

18.2. Článok 23 Smernice vo väzbe na odôvodnenie 47 Smernice stanovuje, že systém sankcií za porušenie vnútroštátnych ustanovení, ktoré stanovujú povinné informácie, ktoré musí zmluva o úvere obsahovať, má byť účinný, primeraný a odrádzajúci; členské štáty navyše majú prijať všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili vykonávanie týchto sankcií. V týchto medziach ostáva výber sankcií v právomoci členských štátov. Súdny dvor tiež konštatoval, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality.

19. Európsky súdny dvor v Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 09. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej (ďalej aj „Rozsudok“) konštatoval, že:

19.1. článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50. Rozsudku).

19.2. pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Článok 10 ods. 2 Smernice obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere (bod 55. a 56. Rozsudku).

19.3. V zmysle článku 10 ods. 2 písm. u/ Smernice zmluva o úvere musí zrozumiteľne a stručne

uvádzať prípadné iné zmluvné ustanovenia a podmienky. Cieľom tohto ustanovenia je však stanoviť povinnosť zahrnúť do zmluvy vyhotovenej písomne alebo na inom trvalom nosiči akékoľvek ustanovenie a akúkoľvek povinnosť, ktoré sa dohodli medzi zmluvnými stranami v rámci ich úverového zmluvného vzťahu. Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej Smernice (bod 57. a 58. Rozsudku).

19.4. článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (bod 73. Rozsudku, bližšie k tomu pozri aj body 60. až 72. Rozsudku).

20. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20.1. Podľa § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom do 31. decembra 2014, t. j. v dobe uzavretia zmluvy z 05. septembra 2014) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť.

20.2. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

20.3. Podľa § 4 (Poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere) ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o druhu spotrebiteľského úveru a o veriteľovi, prípadne finančnom agentovi spotrebiteľského úveru, v rozsahu obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, prípadne finančného agenta, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresa trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa alebo finančného agenta, ak ide o fyzickú osobu.

20.3.1. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. informácie podľa odseku 1 je veriteľ alebo finančný agent povinný poskytnúť prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je uvedený v prílohách č. 3 a 4, a to v listinnej podobe alebo v podobe zápisu na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. (...)

21. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

22. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať identifikáciu zmluvných strán; adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (najmä pri účelovom úvere na nákup tovaru alebo služby, pri ktorom predávajúci a veriteľ uzatvorili zmluvu o výlučnom poskytovaní spotrebiteľského úveru a na základe tejto zmluvy spotrebiteľ získal spotrebiteľský úver musí byť spotrebiteľovi zo zmluvy zrejmé, na akej adrese predávajúceho môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť).

23. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku.

Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

24. Rozsudok konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice (viď bod 58. Rozsudku). Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z.

25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2014, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2014 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, o to viac v prípade, ak ide o spotrebiteľskú úverovú zmluvu, ktorá nie je účelovou úverovou zmluvou viazanou na nákup tovaru/služieb a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo túto podmienku, išlo o právnu úpravu, ktorá prevyšovala rámec Smernice, a za použitia logického a teleologického výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. bolo možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie nebolo ani žiadúce v prípadoch, keď nedochádzalo k nákupu/predaju tovaru prostredníctvom spotrebiteľského úveru, ale „len“ k poskytnutiu spotrebiteľského úveru, navyše bezúčelového.

26. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere obsahovala okrem identifikácie dodávateľa (veriteľa), aj identifikáciu predávajúceho ako osoby, u ktorej je možné uplatniť reklamáciu/sťažnosť, keď ide o takú zmluvu, kde takáto osoba (predávajúci) v tejto úverovej zmluve nefiguruje a ani nemôže figurovať, keďže spotrebiteľovi bol poskytnutý bezúčelový úver a nie účelový úver na nákup tovaru alebo služby. Podľa názoru dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. b/ Smernice.

27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem identifikácie dodávateľa ako veriteľa aj identifikáciu predávajúceho ako osoby, u ktorej je možné uplatniť reklamáciu/sťažnosť za predpokladu, že ide o bezúčelovú spotrebiteľskú úverovú zmluvu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. ustanovovalo povinnosť identifikovať v spotrebiteľskej úverovej zmluve predávajúceho ako osobu, u ktorej je možné uplatniť reklamáciu/sťažnosť, v každom prípade išlo jednak o povinnosť ustanovenú nad rámec čl. 10 ods. 2 písm. b/ Smernice, ktorá upravuje povinnosť uvádzať totožnosť a geografické adresy zmluvných strán, prípadne i totožnosť a geografickú adresu zúčastneného sprostredkovateľa úveru (viď bod 15. tohto rozhodnutia), ale aj o povinnosť ustanovenú v rozpore s účelom zákona č. 129/2010 Z. z., pretože v prípade ak ide o bezúčelový spotrebiteľský úver, dodávateľ ako veriteľ nemôže a ani nevie uviesť

predávajúceho, u ktorého možno uplatniť reklamáciu/sťažnosť a naopak spotrebiteľ nemôže a ani nevie uplatniť reklamáciu/sťažnosť u takejto osoby, keďže táto nebola zmluvnou stranou, sprostredkovateľom ani akoukoľvek „súčasťou“ bezúčelovej spotrebiteľskej zmluvy. S výnimkou prípadu účelového spotrebiteľského úveru na nákup tovaru alebo služby (viď dôvodová správa k zákonu č. 129/2010 Z. z., aj bod 21. a 22. tohto rozhodnutia).

28. Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

29. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že zákonom z 03. februára 2015 č. 35/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 129/2010 Z. z., došlo s účinnosťou od 01. apríla 2015 k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle že sa slovo „predávajúceho“ nahrádza slovom „veriteľa“ (bod 10. zákona č. 35/2015 Z. z.), pretože v zmysle dôvodovej správy bolo potrebné „Zosúladiť so systematickou zákona. Nie je zadefinovaný pojem predávajúci...“ (pozri dôvodovú správu k bodu 10. zákona č. 35/2015 Z. z.).

29.1. Napokon zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z. došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že s účinnosťou od 01. mája 2018 „v § 9 ods. 2 sa vypúšťajú písmená c/, e/, j/, z/ a aa/, doterajšie písmeno d/ sa označuje ako písmeno c/, písmená f/ až i/ sa označujú ako písmená d/ až g/, písmená k/ až y/ sa označujú ako písmená h/ až v/“ (bod 30. novelizovaného zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení, čl. XII zákona č. 279/2017 Z. z.).

29.2. Správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu týkajúcich sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení v dobe uzavretia zmluvy) potvrdzuje nielen samotné znenie účinného zákona č. 279/2017 Z. z., ale aj jeho dôvodová správa, v ktorej sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku a zabezpečenie súladu so Smernicou. V zmysle Rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v článku 10 ods. 2 Smernice, a to vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“). Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v článku 10 ods. 2 písm. u/ Smernice, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. Rozsudku. Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u/ Smernice by sa nemalo podľa bodu 58. Rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Ak by predmetné ustanovenie bolo ponechané v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií.

29.3. Účinnosťou zákona č. 279/2017 Z. z. sa tak odstránila nad rámec podmienok stanovených Smernicou obsahová náležitosť spotrebiteľskej úverovej zmluvy (adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu/sťažnosť) a tým aj možnosť rôzneho výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho logickým a eurokonformným výkladom.

30. Zo spisu dovolací súd zistil, že na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXX (č. 1. 3 a nasl. spisu) uzatvorenej stranami sporu 05. septembra 2014 bol žalobcom žalovanej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 5.000 eur, pričom v záhlaví zmluvy sú uvedené identifikačné údaje žalobcu: názov, adresa sídla, IČO, IČ DPH, informácie o zápise v príslušnom Obchodnom registri; žalovanej:

meno a priezvisko, adresa trvalého pobytu, rodné číslo, druh a číslo dokladu totožnosti.

30.1. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o úvere (č. 1. 3 a nasl. spisu) obsahovala vymedzenie totožnosti a geografických adries zmluvných strán primeraným spôsobom neodôvodňujúcim pochybnosti o ich úplnosti a zrozumiteľnosti.

30.2. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy boli úverové podmienky spoločnosti Prima banka Slovensko, a. s. účinné od 20. mája 2014 (č. 1. 4 a nasl. spisu) (podľa bodov 29. a 30. Rozsudku zmluva o úvere nemusí byť uzatvorená „v jedinom dokumente“). Taktiež žalovaná svojím podpisom na zmluve o úvere potvrdila, že pred jej uzavretím prevzala formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi, a bolo jej poskytnuté náležité vysvetlenie (č. 1. 3 rub spisu, bod 2.8 zmluvy o úvere).

30.3. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/ zák. č. 129/2010 Z. z. (v znení v dobe uzavretia zmluvy) z dôvodu, že obsahuje len náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z., čo je nepostačujúce, a preto je potrebné úver považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný a logický výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy (05. septembra 2014) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby bola adresa predávajúceho, u ktorého je možné uplatniť reklamáciu/sťažnosť uvádzaná v bezúčelovej spotrebiteľskej úverovej zmluve vzhľadom na skutočnosť, že „predávajúci“ nie je „účastníkom“ bezúčelového spotrebiteľského úveru, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „totožnosti a geografickej adresy zmluvných strán, prípadne i totožnosti a geografickej adresy zúčastneného sprostredkovateľa úveru“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. b/ Smernice (viď vyššie body 15. až 30. tohto rozhodnutia).

31. Z uvedených dôvodov dovolací súd konštatuje opodstatnenosť námietky dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2014), ktorá bola podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je/nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.), na základe čoho najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

32. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

33. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

34. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.